

ЯБЪЛКИ.

Единъ день прѣзъ лѣтото Стефанчовата майка влѣзла въ градината да очисти и полѣе цвѣтята. Стефанчо отишелъ при нея и ѝ се помолилъ да му позволи да се порасходи изъ градината. Майка му му позволила. Дълго врѣме Стефанчо се расхождалъ изъ градината и неможалъ да се на-
сити. Ходилъ при цвѣтята, помирисълъ си нѣколко отъ тѣхъ и помолилъ майка си да му откъсне едничко да го държи въ ржка. Послѣ отишелъ при зеленчука, а отъ тамъ при вадичката, спрѣлъ се при нея и гледалъ, какъ тихо, си тече и лжкатуши изъ градината. Най-послѣ отишелъ на горния край на градината при голѣмата ябълка. Като погледналъ на нея, останалъ въ чудо и извикалъ: „Колко сж ябълки! Клонѣтъ ѝ ще се счупятъ отъ плодъ“! Послѣ се приближилъ при майка си и ѝ казалъ: „Мила мамо, позволи ми да си откъснѣ една — двѣ ябълчици“. — Не бива чадо мое, защото още не сж узрѣли, а пѣкъ отъ неузрѣли овоция чловѣкъ се поболява. Почакай до есенъ, когато узрѣятъ и тогава берй колкото щешъ.“ Стефанчо послушалъ майка си и запомнилъ добръ, какво-то му казала, та никога не ѣлъ неузрѣли овоция.

А ето, че дошла и есѣнь. Ябълкитѣ вече узрѣли и се червенѣли още отъ далече. Една вечеръ Стефанчо, като се връщалъ отъ училището, съзрѣлъ червенитѣ ябълки и изведнжъ му дошло на умъ, какво му се обѣщала майка му лѣтосъ. Оставилъ книгитѣ си на мѣстото имъ